

Tre Juleaftener.

af
N. Vøllmar.
(Fortsat.)

„Du røddel greb hende i sine Arme. „Din høs mig, du maa ikke gaa fra mig,“ bad den syge.

„Jeg bliver bestandig hos dig, mit Barn,“ sagde Fru Randel og satte sig ved Siden af hendes Seng.

Gertrud holdt fast om Moderens Hænder og saa ganske stille; noget efter var hun faldet i Søvn, stadig med Moderens Haand i sin.

Fru Randel saa paa hende. Vor det hendes friske, sunde Gertrud, der for kort Tid siden fuld af Lyse forhaabninger var traadt ind i et nyt Afstnit af sit Liv? Herrens Haand havde rørt ved hende, og Sundhed, Stærke og Kraft var borte med det samme, der saa hun nu paa Sygelejet lig en knækket Blomst. Men fremfor alt, hvorledes saa der ud i hendes Sjæl? Var hun rede til at træde frem for sin Dømmet? Hun havde tidlig søgt og fundet Herren; men hvor var nu hendes første Kærlighed henne?

Fru Randel saa sig om, hun ønskede allerhelst at være ene med sin Datter. Det gjorde hende ondt, at Generalinden ikke havde beholdt hende i sit Hjem; — thi fandt nok til hun den bedste Pleje her paa Hospitalet; men hun kunde ikke forstaa sig med, at der saa mange syge omkring hende.

„Gid jeg dog havde et lille Bærest, hvor hun og jeg kunde være ene,“ sukede hun.

Hun talte med Forstanderinden, der var intet i Vejen for, at hun kunde saa Gnevørelse, og hun kunde ogsaa saa Lov til at være hele Dagen hos hende, — men Betalingen var for høj for Fru Randel. Efter nærmere Overvejelse tog hun imidlertid sin Beslutning; dette var jo det sidste, hun kunde give sin Datter; senere, naar hun trængte til Penge, kunde hun jo altid sælge Uret og Guldfæden, ja var det nødvendigt noget af sit Tøj, — hvad kan en Moder ikke gøre for sit Barn?

Nu var hun saa ene med Gertrud.

„Herre, gør med det stakkels Vegeme, hvad du vil,“ bad hun; „men Sjælen er din, og den vil være din, trods at Synd, der har omslynget den, hendes Sjæl maa du frelse, det er jo ogsaa din Villie, og for Jesu Skyld maa du gøre, som jeg beder dig, gøre hendes uødelige Sjæl frisk og sund.“

Nogle Dage efter forlod Fæderen den syge, som saa bleg og stille hen; men endnu trodsede Ungdomskraften den sig nærmende Død, der var endnu levnet hende lidt Tid.

Gertrud fortalte i afbrudte Sætninger alt, hvad der var hendes Hænder; Løjtnant v. Kummingsens Vejen til hende, Generalindens haarde, kolde Opsjæf mod hende, hendes uretfærdige Mistanke, den haarde Behandling, som fulgte herpaa og til sidst den ukærlige Bortførelse til Hospitalet, da hun blev syg.

Det smertede Fru Randel, at hendes Datter havde lidt saa meget, men meget mere den Dydagelse, at Gertrud ikke talte et eneste Ord om sin egen Skyld. Hun var ren, hun havde været rigtig, hun havde opfyldt sin Pligt, Skylden saa ud ufskændt paa den anden Side. Den, der taler saaledes, er i saaledes paa en Sag, er i bedste Tilfælde forblindet, det Menneske kender endnu ikke sig selv.

Det er forfærdeligt svært at sige et Mennekte, der ligger paa Dødslejet, og hvem man kunde gøre alt for, hvem man kun vilde tale kært og mildt til, det er forfærdeligt svært at skulle sige Sandheden i et saadant Tilfælde. Fru Randels Hjerte krampede sig herved, men hun fik Kraft og Styrke fra oven, saa at hun en Dag kunde sige til sin Datter: „I Dag er du noget bedre, Gertrud, hvad synes du, hvis jeg sendte Bud til Generalinden og bad hende besøge dig?“

„Hvorfor det?“ spurgte Gertrud. Hun bryder sig ikke om at se mig, og jeg længes heller ikke efter hende.“

„Jeg troede, du holdt af hende,“ sagde Fru Randel fagte, „huff paa det gode, du har nydt hos hende, paa den Aret, du har gjort mod hende.“

„Moder, hvis hun ikke var en troende Dame, vilde jeg bedømme hende anderledes, og det er ene og alene hende, som har tvunget Løjtnant v. Kummingsen til denne Forlovelse. Nej, jeg holder ikke mere af hende; Foragt er Kærlighedens Død.“

Da Fru Randel tav, begyndte Gertrud lidt efter:

„Men jeg skal vel snart dø, og jeg føler, at jeg kan ikke gaa herfra med Bitterhed mod hende, — lad hende derfor komme, og jeg vil tilgive hende alt.“

„Gertrud, Gertrud, saaledes kan du ikke indgaa i Guds Rige, dit haarde Hjerte er endnu ikke brudt; søl du da ikke, at du ogsaa for lyndet mod hende, og du ogsaa maa bede hende om Tilgivelse? Tænk paa din Synd, mit Barn, ser du, den først ret, saa vil du hverken have Tid eller Lyst til at tænke paa andres.“

Gertrud vendte sig om og tav.

Der blev nu en heftig Kamp ved denne Sygefeng; Moderen kæmpede atter for et Barns Sjæl, ligesom hin Zulenaar for det andet; men her var Synden dybere, mere skjult, den havde Skin af Ret over sig, derfor kunde Kampen ikke føres til Ende i en Nat.

Men til sidst forbarmede Herren sig, saa at Gertrud lærte at se paa sit Liv fra en anden Side. Det, som hun hidtil havde kaldt Pligtogtydelighed, stod nu som Trods for hende, hendes Stræben efter det ædle og fornemme saa, afslæbt sin Florid og Glans, ud som Dømmet, hun forstod, at hun trods sin Tro var faret vild for at tjene sig selv, for kun at søge sin egen Være og Glæde.

I samme Forhold, som vor egen Synd bliver stor for os, i samme Grad forringes vor Ræst. Derfor er de kloge Mennesker de, som kende sig selv til Bunds og selv vanskligheds ogsaa de, som have mest Overbærenhed med andres Fejl.

Udmøghed er en Klid til Sagtmodighed. Stoltheden er altid utaalmodig og tilbøjelig til at blive bitter; den, som er udmøgh og fornærrer sig selv, vil ogsaa gerne være foragtelig af andre, og den, som ved, at ingen er ham noget skyldig, føler sig heller aldrig foruztrettet.

Der var en Gang en, som jagde om sig selv: „Læser af mig, thi jeg er sagtmodig og udmøgh af Hjertet.“

„Og den samme kastede ikke Sten paa Kvinden, som var greben i Hor.“

Den, som er udmøgh, er ogsaa sagtmodig, — hvem meget er tilgivet, elsker meget.

Nu havde Gertrud ingen Rø, for Generalinden kom, og hun kunde bede hende om Tilgivelse for alt, hvad hun med sit Vidende og uden at vide det havde lyndet mod hende. — Da Generalinden kom, farvede en sin Rødme Gertruds Kinder, saa at hun saa helt rask ud; d. naa Rødme skaffede Generalinden, der troede, hun var bedre. Gertrud greb hendes Hænder, som hun kysede, og bad hende med Taarer om Tilgivelse for alt, hvad hun havde handlet ilde mod hende.

„Jeg er aldeles ikke vred paa Dem,“ sagde Generalinden meget naadigt og nedladende. „Jeg tænker ogsaa, De maa kunne have set det af min Opførsel overfor Dem, jeg ved i det mindste, at jeg har intet at bebrejde mig. Jeg erkender ogsaa Deres mange gode Egenskaber og ønsker Dem af Hjertet Lykke og Velgænske paa Deres fremtidige Livsvej. Ikke sandt, saa stilles vi Fred?“ og hun rakte hende hjerteligt sin Haand.

Den syge var helt lykkelig herover; men Fru Randels Hjerte oprørtes mere og mere. Havde da denne stolte Dame intet at bede hendes Barn om Tilgivelse for, længtes hun virkelig ikke efter at gøre sin Aret god igen?

Gertrud berørte ikke mere dette Punkt, træt og udmattet faldt hun i Søvn, medens Fru Randel fulgte Generalinden ud.

„Jeg har endnu et Hverv til Dem fra min Datter,“ begyndte hun, „Gertrud beder Dem, hvis Løjtnant v. Kummingsen skulde blive urolig, eller hans Samvittighed skulde blive vaagen for hans Opsjæf overfor hende, hvis han kommer til at se, at han har drevet forbyrberist Spil med hendes Hælsel, hun beder Dem, om De i saa Tilfælde vil sige til ham, at hun har tilgivet ham det alt sammen.“

„Hvilket Dømmet,“ for det ud af Generalinden, „hvad har hun at tilgive min Svoger? Han har aldrig begaaet nogen Uret mod hende.“

„Han har valet Kærlighed til Live hos hende,“ svarede Fru Randel, „og næret denne ved aarelang Opmærksomhed, saaledes handler ingen dattet Mand mod en ung Pige, hvem han ikke vil gøre til sin Hustru.“

„Til sin Hustru? Har min Svoger da ikke haft Lov til at se paa Deres Datter, uden at hun behøver at bilde sig ind, at han vil ægte hende?“

„Jeg ved alt. Deres Svoger har tændt Kærlighedens Tid i Gertruds Hjerte og næret den ved sine Opmærksomheder.“

„Dog kun for at tænde sin Cigar ved denne Tid,“ sagde Generalinden iskoldt.

Fru Randel bedt Hænderne i sig.

„Jeg har udrettet mit Hverv fra den døende, nu kan De gøre med det, hvad De vil. Og endnu et Ord til Dem, Fru Generalinde, tag det fra en gammel Kvinde, der har erfaret meget i sit Liv, og hvem meget er tilgivet. Stig ned fra det høje Stade, hvorpaa De befinder Dem, men gør det frivilligt, for Gud Herren styrter Dem ned. Huff, at Gud staar de hoffærdige imod; men de udmøgh giver ham Raade.“

En fulgte der fløne, stille Dage ved Gertruds Sygeleje. Et Brev fra Fru Randel havde kaldt Wilhelm til Berlin, han kom, og de tre vare sammen. Wilhelm og Sønnen sølte godt, at en Del af deres Hjerte revs ud ved Gertruds Død; men Glæden var større, fordi hun ikke var fortabt, men vunden for al Evighed. Aldrig synes Himlen saa nær, som naar Sjæl og Vegeme skal stilles, naar det hinsides griber med magtig Haand ind i det nærværende og forklarer dette med himmelsk Glans. Allerede den fuldstændige Selvfølelse og Kærlighed, der herstede her, var en Afglans fra oven.

Endnu en Gang vaagnede Livslysten hos Gertrud.

„Moder,“ sagde hun, jeg kunde ønske at blive rask; thi mit Liv er forfærdeligt, det er lutter Synd og Skam, jeg vilde allerhelst begynde et helt nyt Liv.“

„Som Gud det vil, mit Barn,“ svarede Fru Randel, „men jeg synes ikke, Livet er forfærdeligt eller spidst, naar man har faaet sin Sjæl frelst, naar man blot har Jesus som sin eneste Frelser og Redningsmand.“

Gertrud tav noget, saa huffede hun:

„Det er ogsaa bedst saaledes, hvem ved, hvor snart igen jeg løb bort fra ham, han ved bedst, hvor svag jeg er. Jeg tror, at som jeg atter ud i Livet med alle dets Fristelser, vilde det gaa mig som før, og det vilde dog være forfærdeligt.“

„Men nu er du evig sikker og vel forvaret, mit Barn,“ sagde Fru Randel.

„O, Moder, hvor er det dog svært at dø, jeg er bange for Døden. At tænke paa Døden saadan i Almindelighed og paa Afstand vil ikke sige meget, men naar den staar ved Siden af en og strækker Haanden ud efter en, saa koster det noget at se den lige i Øjnene.“

„Tænk ikke paa Døden,“ svarede Fru Randel, men se paa Herrens Død, der har borttaget Braadden, og tilgivet dig alle dine Synder.“

„Moder,“ sagde Gertrud grædende, „alt skal være anderledes med mig; tidligere tænkte jeg mig dette at dø som noget skønt og vilde gerne dø; thi jeg foreskillede mig Døden som lutter Fred og Sejr. Og nu, — nu det er kommet saa vidt, sætter min gamle Natur sig derimod og guffer. Jeg ønsker intet hellere end at dø glad, jeg har jo al Grund der til, og dog er den saa bitter; jeg kan ikke dø, som jeg gerne vilde, ja, jeg vilde helst kalde fra mig.“

„Sig mig kun dette ene, mit Barn,“ svarede Fru Randel, „kan du af Hjertet sige: Ikke min, men din Villie? Er det dit hellige Ålvor helt og fuldt at hengive dig i Guds Villie, og indvilger du i, hvad Gud har besluttet?“

„D, ja,“ udbrød Gertrud hurtigt, „jeg vil paa ingen Maade gaa mine egne Veje. Hans Villie, ikke min skal det!“

„Saa er det godt,“ sagde Fru Randel, „mere forlangt. Gud ikke af dig, end at du er stille og lader ham raade. Ansigt til Ansigt med Døden at kunne glæde sig, er kun givet saa; denne Glæde afhænger ikke af os selv, derover er vi ikke Herre, men give vor Villie over i hans, kunne vi ved hans Raade.“ (Fortsættes.)

John.

Kære Jenny!

„Striv blot noget!“ Saadan slutter du dit Brev. Men hvad skal jeg strive? Ja, det er netop Svørgsmaalet. Her naar jeg tænker paa, at du er borte fjorten Aar, saa bliver jeg bange for, at jeg skal være alt for gammelklog i hvad jeg skriver til dit Brug.

Men en Ting kan jeg da strive, og det er dette: Bliv bare ved, som du har begyndt, — bliv bare ved. Det vil sige, tak Gud for hvert lille Strid fremad og — hold fast rigtig meget af John. Hold ud, selv naar det kniber. Vær glad ved smaa Fremskridt. Kom blev ikke opbygget paa een Dag, og det gør et Mennektev heller ikke.

„Om du skulde bede John om Forladelse?“ Saadan noget svarer jeg ikke paa, Jenny, det kommer nok, som det skal. Jeg ved nok, at naar Mennektev er rigtig optagne af, at noget skal lykkes, saa vil de gerne have bestemte Raad. Men det er ikke altid saa godt. Det er meget bedre at faa Stød, der sætter een i god Bevægelse, og naar denne saa udfolder sig, saa synes efterhaanden de allerbedste og mest passende Raad netop i rette Tid. Det andet, at give og tage bestemte Raad uden igennem denne levende Bevægelse, det er noget farligt noget paa alle Omraader, hvor det gælder Livet. Det føder Eftertænkelse og Eftergørelse, og hvor galt det end lyder, „erfarne unge Mennektev“ uden at have levet. — Man siger ofte: „Jeg ved ikke mit levende Raad.“ Dette er rigtigst udtrykt: Levende Raad med Liv i, med Evne til at sætte i Bevægelse. Det er vist ogsaa dette, du mener, er det ikke?

Det var jo en dejlig Søndag, I havde. Da jeg læste om det gamle Dg, som John vandte, mens han flappede og sløjede, og trængte til at være baade god og glad, saa syntes jeg, at jeg kunde se det alt sammen, endogsaa dig, figende ud af Binduet, talfende Herren.

Men det er sandt! der er dog et, jeg maa huffe, som jeg som i Tanker om ved at læse dit Brev, det er dette om Johns Penge løse i Vommen. Det er rigtig nok, som du mener, at det er meget bedre med en Pung, saa du maa heller ved Tilgængelighed give ham en.

Men saa er der noget andet, jeg vil sige med det samme: Kunde du ikke hjælpe ham med hans Pengefæjer?

Jeg mener ikke, du skal være Kaasemester, for det skal han selv være eller hjælpe til at blive. Men kunde du ikke blive saadan et Slags Revisor, der nu og da gennemgaaer Regnskabet med ham? du ved nok dette om Indtægter og Udgifter. Jeg mener, samtale med ham om det, leve dig ind i hans Forretningsverden, hjælpe ham at plane omhyggeligt, gøre Indføls og saadant noget; for John er det sagtens indtænde paa at løbe, hvad han synes om, naar han har Penge, for saa paa andre Omraader og til andre Tider at maatte undvære, hvad han virkelig trænger til. Derfor trænger han til Hjælp her.

Det er vel for tidligt endnu, for ellers skulde John jo ogsaa lære at forstaa, hvilken Glæde der ligger i at give, om man end nok selv kunde bruge det, eller maa faa, hvad man saadan giver. Men det kunde jo være, at, naar I engang have gennemgaaet Regnskabet, og det staar godt, han da kan søle til at give til en eller anden Sag og paa den Maade begynde at faa Del i Udbetælgeligheden.

At Ensomheds- og Forladthedsfølelse kan give sig Udslag i dette at køre i en buldrende Vogn hen ad den frække Vej, har jeg aldrig tænkt før; men det er sikkert rigtig. Naar man først er kommen i Tanker om dette, kan man se saa meget af det samme paa andre lignende Omraader. Det er nok saa, at John føler sig ene og forladt selv midt i hans Selskab, for der er ingen, der deler med ham, eller hvad der er det samme, holder noget rigtig af ham, og saa er han nødt til at søle sig ulykkelig, saadant som vi Mennektev, og ogsaa John, nu en Gang ere.

Her ere vi ved et Hovedpunkt: Dele med John, dele selve Livet med ham, dele hans Sorger og Glæder, men ogsaa lade ham dele med dig, saa han faar Lov til at søe Gengæld. Det er for tungt, altid at tage og aldrig faa Lov at give. Det kan ogsaa godt være, at John, naar det rigtig gjaldt, vilde vise, at han holdt mere af dig, og derfor kunde gøre og give mere, end mange andre.

Selv Herren tillader os at være givende overfor ham. Forældre lade deres Barn løbe Zulegaver og sligt til dem for deres egne Penge, og baade

Forældre og Børn glæde sig derved. Der er noget overlegent i altid kun at vilde give. Og det er noget usundt i altid at maatte tage.

Jeg har i disse Dage været ved at gøre min Have i Stand, og jeg som da under Arbejdet til at tænke paa dig og John. Kunde I ikke hjælpe ad at faa en stor, søn Have i Stand ved eders Hjem og saa hjælpe med at passe den, holde den i Orden i Løbet af Sommeren, aldrig en Smule Ukrudt eller Uorden i den, uden det straks ordnes. Det er rigtig godt Sommerarbejde. John skal naturligvis gøre det sværere Arbejde, det vil lettere og mere opbygende. Ofte har jeg savnet saadanne smukt anlagte og vel vedligeholdte Have om ellers kont beliggende Farme. Jeg synes, en søn Have er lige saa meget værd om Sommeren, naar Solen skinner og Buglene yngre, som en hyggelig lun Stue om Vinteren, naar det stormer og fyger derude. I Samliv og Samarbejde vil meget af det aanded ind i ham, som han ellers ikke vil have og tage imod, derfor om talte med ham derom.

Men mens jeg er ved dette, at tale til John, om hvad du gerne vilde, han skulde høre, vil jeg sige: Forhast dig ikke. „Hastværk er Løstværk.“ Der næst noget andet; blot du ofte kan forstaa lidt deraf: Hvorfor talte Jesus til Folket i Vignelser? Vi saa Svaret hos Matthæus 13, 13: „Derfor taler jeg til dem ved Vignelser forbi de, som seende, dog ikke se, og hørende dog ikke høre, og forstaa ikke heller.“ I 13, 34 siges: „Uden Vignelser talte han i det til dem.“ Dette er svært for os alle ret at forstaa, og sværere at bruge rigtig; thi plumpe Vignelser bortstrammer, og brutal Anvendelse, selv af en god Vignelse, gør ogsaa megen Skade.

Nu mener jeg ikke, at du skal gaa og tabe Vignelser. Men du kunde læse gode Fortællinger, Billeder fra Livet, som det leves, for ham, — det er ogsaa Vignelser. I min Barndom læste vi Angemanns Romaner. John skulde være en haard Hals, om han skulde kunne staa for dem, om der ikke skulde komme Bevægelse i ham i Retning af Drost Peter, Svend Trøst, eller maaste endog den sorte Svend, som var alle Begene og ingen Steder, men altid kom til rette Tid. Maaste du ikke har eller kender disse, men der er anden god Læsning, som gør det samme. Jeg vilde blot antyde.

Saa er der Didsprog. Det er en eller anden stærk Sandhed, som er søbt ind i saa Ord, ofte i Billedform, for Eks: „Gid jeg var i Seng, jagde den dovre Dreng, han sad paa Sengen, som du er i Seng, jagde den dovre Dreng, han sad paa Sengen.“ Tror du ikke, der vilde gaa et lunt Fortællersens Emil over Johns Ansigt, naar han hørte dette? Derjom du derimod siger lige rent ud, hvad der i Grunden er samme Mening: „Du er dovre, John,“ saa kommer det ikke til lune Smil, eller han lader, som han slet ikke forstaa det, eller gnavent paa, staar, at det slet ikke passer paa ham.

At bruge en bitter Bille, gaar nok saa let, naar der er en Skal om; og den gør samme Gavn, blot den bliver jorden. „Det var udmærket stærk Medicin,“ jagde een, „det rev i Halsen saa —“ han var Ansigt ved Mindet derom. — Du kan nok forstaa, at det ikke er det, det kommer an paa. Men at tale i Vignelser forstaa vi Bestændiger grumme daarligt — har maaste ogsaa for lidt Tro til at vente paa Virkningen, „Efterlænderne tale altid i Vignelser.“

Men jeg maa slutte. Tænk at høre fra dig igen. Din

—n.

Stakkels Frederik.

Gamle Brødre stod ved sit Kvistvindue, han saa ud, han sukede. Det var i September Maaned. Dagenes forte, Aftenens sorte Skygger dækkede Jorden. Solen gik til Hvile, Matten holdt noget rigtig af ham, og saa er han nødt til at søle sig ulykkelig, saadant som vi Mennektev, og ogsaa John, nu en Gang ere.

Her ere vi ved et Hovedpunkt: Dele med John, dele selve Livet med ham, dele hans Sorger og Glæder, men ogsaa lade ham dele med dig, saa han faar Lov til at søe Gengæld. Det er for tungt, altid at tage og aldrig faa Lov at give. Det kan ogsaa godt være, at John, naar det rigtig gjaldt, vilde vise, at han holdt mere af dig, og derfor kunde gøre og give mere, end mange andre.

Selv Herren tillader os at være givende overfor ham. Forældre lade deres Barn løbe Zulegaver og sligt til dem for deres egne Penge, og baade

legede Tagfat med det visne Lov- og hvoralode det op imod Hølenes Vinbuer, hult gule, visne Lov, som engang havde været grønt og friskt og prægtigt. Gamle Brødre stod og saa, han sukede og huffede:

Det ved hvert eneste lille Træ, hvor ret at leve, maa først man dø.

Med eet for hon og af sine Grublerier og lyste. Regelmæssige Strid, Barneskridt hørtes udenfor paa Trappen. Den gamle lærde Lids. Sorg og Glæde stod til samme Tid at læse i hans surede veirbide Ansigtstræk. Urolig stakke Udsiraalen først hid og did; omfider slog den sig til No og kallede sit Stær paa de store Bjæfser, som kom til Syne langs med Sidevæggene. En Haand lagdes paa Østfinken, en Femaarsdreg traaede indensfor.

„Na, Frederik,“ sagde den gamle, „er du nu træt?“ „Nej, Bedstefar, jeg er ikke træt, ikke det ringeste, jeg — jeg“ — — Drogen gav sig til at huffe og briste i Graad.

Den gamle lagde sin Haand paa hans Hoved og sagde mildt og blidt:

„Hvad er der løs, Frederik? Kom I op at trættes ved Legen?“ „Nej, Bedstefar,“ svarede Drengen huffende, „men — men de falde mig altid, stakkels Frederik,“ og det kan jeg ikke lide. De falde hverken Gustav eller Jde Stakler, det er kun mig, fedsje og altid kun mig, de falde saaledes. Men alligevel er jeg ingen Stakkel og vil heller ingen Stakkel være.“

Gamle Brødre satte sig ned paa en Stol ved Siden af Bordet, han trykkede Drengen til sit Bryst, slængede sin Arm omkring ham og sagde: „Frederik, du maa ikke græde, tøs, det maa du ikke. Naar Jolk falde dig, stakkels Frederik,“ saa gøre de det jo i den bedste Mening. De tænke paa din Stilling. Du har ingen Far og du har ingen Mor, den eneste du har tilbage, det er din gamle, svagelige og skrøbelige Bedstefar, han kan dø, hvad Dag det skal være.“ „Bedstefar, du maa ikke dø, søde Bedstefar, det maa du virkelig ikke, hører du, ellers staar jeg jo saa helt alene og forladt.“

„Gud Herren raader for Liv og Død, min Dreng. Men selv om jeg døde, endda kom du ikke til at staa ene; thi een går du alle Tider, det er dor Herre i Himmerig, han vil sørge for dig. Rigtigstnok er du endnu ikke i Stand til at fatte og forstaa det, min Dreng, men alligevel vil jeg sige dig det, maaste det engang ad Aare rinder dig i Du. En Stakkel er iftan hver den, som enten ikke kender vor Herre eller har vendt ham ryggen med Haan og Ringeagt. Saa længe et Mennektev elsker sin Gud og flynger og klammer sig fast ved ham, saa længe er det ingenlunde en Stakkel, i hvor stor og svær og overvældende hans Nød og Armod og Elendighed end monne være.“

Frederik forstod ikke rigtig sin Bedstefars Ord, men saa meget begreb han i det mindste, at han vilde trøste og opmuntre ham, og saa var han tilfreds. „Nu er jeg træt,“ sagde han, „nu vil jeg sove, hvor er Mors Portret?“

Den gamle tog en Pennetegning frem af Bordstuetten, det var hans Datters Billede. Det havde han selv tegnet den Gang, hun var Barn derhjemme. Han stillede det op ved Siden af Huset, satte Haanden under Kinden og betragtede dybt rørt det smilende Barneansigt, som mindede og erindrede ham om hans Livs glæsteste, lyseste og lykkeligste Tid. Her anden Gang glimtede Taarer i hans Øjne. Frederik bar sig nu ad, som han plejede; han foldede sine Hænder, bad sin Aftenbøn og huffede saa: „Gudnat, Mor“, berpaa omfavnede han sin Bedstefar, kysede og flappede ham og gik ind i det lille Sovekammer. Den gamle sad endnu længe ved Bordet, dybt henskunken i det lille Billede. Saa tog han med eet frem Pen, Blæk og et Ark Papir, langsomt og med rystende Haand strev han paa den ene Side, soldebe Aret sammen og gemte det inde i Dmslaget af sin Bibel, dernæst strev han endnu nogle saa Linier paa et andet Stykke Papir, som han lod blive liggende paa Bordet; saa gik han til Sengs. (Fortsættes.)

Mrs. Winslow's Soothing Syrup er et gammelt, godt præparat, som længe siden har været brugt af Millioner af Børn. Det er et naturligt, sødt, og beroligende middel, som har været brugt af alle de kloge og forsigtige Forældre, som har haft Børn. Det er et naturligt, sødt, og beroligende middel, som har været brugt af alle de kloge og forsigtige Forældre, som har haft Børn. Det er et naturligt, sødt, og beroligende middel, som har været brugt af alle de kloge og forsigtige Forældre, som har haft Børn.

C. W. Nielsen, Bygningstraktor, Box 463, Waupaca, Wis. Overslag gives frit. Tegninger udgives billigt. Over 20 Aars Erfaring. Udens Bys Arbejde tages.